אלא מיתת בעל מנא לן –

How de we derive, however; the death of the husband

OVERVIEW

The גמרא asked from where we derive that a woman is free to remarry after her husband's death. The implication of this question is that the presumption (without a specific לימוד) should be that an איסור התנות that is caused through marriage should persist even after the marriage no longer exists. ¹ תוספות presents a contradiction to this presumption and resolves it.

asks: תוספות

- תימה דבפרק ד' מיתות (סנהדרין דף נד,א) מצריכין קרא באשת אב ובשאר עריות (סנהדרין דף נד,א) מצריכין קרא במרא וtis astounding! For in גמרא מרא רפעוד מרא requires a father's wife and other עריות –

-²שאסורות בין מחיים בין לאחר מיתה

That they are forbidden whether he (the father or other relative) is alive or whether he is dead –

– ובפרק הבא על יבמתו (יבמות דף נה,א) מצריך קרא ביבמה שיש לה בנים for a sister-in-law who בפרק הבא על יבמתו the גמרא requires a פסוק for a sister-in-law who has children –

− 3דאסורה לאחר מיתת הבעל

That she is forbidden to her brother in law even after her husband dies – - הכא מצריד קרא להתיר אשת איש לאחר מיתת בעלה מיתר הכא מצריד קרא להתיר אשת איש לאחר מיתת בעלה

And here we require a corp to permit a married woman to have relations with others after her husband died!

מוספות answers:

היש לומר דאחרי שראינו שהתיר הכתוב אשת איש לאחר מיתת בעלה – אחר מיתת בעלה שראינו שהתיר הכתוב אשת איש לאחר מיתת בעלה And one can say; that after we saw (here in our גמרא) that the תורה permitted an א"א to remarry after her husband's death –

 $^{^{1}}$ Otherwise, if the presumption is that any איסור generated through marriage is dissolved when the marriage is over, then obviously if the husband dies there is no longer an אשת איש of איסור.

² A son is forbidden from having relations with his father's wife (who is not his mother) whether the father is alive or deceased.

 $^{^3}$ This indicates that if not for these פסוקים which extend the prohibition after death, we would assume that these women would be permitted to those relatives for whom they were formerly prohibited. Why therefore do we need a פסוק to teach us that by an א"א she is permitted after her husband's death?!

⁴ We should assume, as we assume by the other עריות, that if there is no פסוק, the איסור ceases at the time of death.

– כדדרשינן בשמעתין איצטריך קראי דהתם לאסור עריות לאחר מיתה

As we derived from פסוקים in this גמרא, it was necessary to cite שריות there to prohibit עריות even after the death of their spouses, in order –

דלא נילף מאשת איש שהתיר הכתוב:

That we should not derive from א"א where the תורה permitted her to others after the death of her spouse. In order that we should not assume the same by other עריות such as איסור איסור from the פסוקים mentioned there.

SUMMARY

After the תורה teachers us by א"א that death dissolves any איסור which was caused by marriage, it is necessary for the תורה to teach us that by certain (caused by marriage), the איסור continues even after the marriage ceases.

THINKING IT OVER

תוספות resolves the contradiction by saying that once the תורה אי"א א"א א"א הורה מורה מורה מיתה מיתה מיתה מיתה מיתה של שריות נא שריות נא פסוק מיתה הבעל that she is מיתה הבעל even after מיתה בעל. Seemingly מיתה could have said the opposite; once there are עריות על פסוקים that the איסור continues after מיתה הבעל it becomes necessary to have a פסוק teach us that by א"א she is מותרת after מיתה הבעל "My did תוספות choose one way over the other?!

⁵ There is seemingly an advantage to this latter interpretation for it seems to be corroborated from the question of the אמרא that we cannot say when the necessity for a שאר עריות by איסור by איסור איסור by איסור by איסור איסור by איסור איסור.

 $^{^{6}}$ See מהרש"א הארוך and אמ"ה # 190-193.